

ЧУЖДИ ПИСАТЕЛИ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

Набеденият скиор

Михаил Зошченко

Голѣмият руски хумористичен писател е роден през 1895 год. въ Полтава. Въ своитѣ малки разкази той описва живота на рускитѣ селяни. Много отъ разказитѣ му сж преведени на български. Авторъ е на много книги, по-главни отъ които сж: „Царски бутуши“, „Скжпият рицаръ“, „За това, което е било и не било“, „Уважаеми граждани“, „Нервни хора“, „Синя книга“ и др. Първият му разказъ е печатанъ презъ 1921 год. въ „Петербургски алманахъ“. Стилътъ на разказитѣ му е особенъ и подсиленъ ви-наги съ духовитости. Въ нѣкои отъ следващитѣ броеве на „Барабанче“ ще печатаме негови разкази.

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:
„СМѢХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ
за вечеринки, утрѣ и забави, въ който
участвуватъ 30 хумористи. 120 стр. — 10 лв.
Суми пращайте на адресъ: Люб. Хри-
стовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47—София
Препорѣчваме сборника.

— Рѣката Ааръ се намира въ Швей-
цария. Тя е дълга 280 кил. Влива се
въ р. Рейнъ.

— Първата книга, напечатана на
новобългарски езикъ, носи името „Аба-
гаръ“ — сборникъ отъ молитви, съста-
венъ отъ Никополския католически
епископъ Филипъ Станиславовъ.

— Абака е единъ видъ бананово
дърво. Отъ нея се добива манилски
конопъ, който служи за направа на
вжжета, рогозки и др.

— Абация се нарича едно курортно
градче до гр. Фиуме, Италия, което се
посещава заради хубавитѣ му морски
бани.

— Едно отъ славянскитѣ племена,
което по времето на ханъ Омортагъ
е населявало лѣвия брѣгъ на р. Ду-
навъ, се нарича абодрити.

БАРАБАНСКИ СЪВЕТИ

— Мисли презъ лютата зима за
малкитѣ птички, като имъ оставяшъ
на прозореца трохички.

1 Презъ единъ прекрасенъ денъ
нашиятъ съседъ Асенъ
по скиорство се запаля,
купи ски — да се пързая.
Лѣсна ги съ говежда лой,

3 но остана съ потна шия,
неподвиженъ, пакъ, горкия...
Затова „скиора“ нашъ,
грабна скитѣ съ новъ куражъ
и :ае се бърже, бърже

Христина Стоянова

ДѢДО КОЛЕДА

Дѣдо Коледа не бѣше сли-
залъ на земята много отдавна.
И защо ли слиза? Отъ какъ де-
цата започнаха да четатъ много
книжки, престанаха да вѣрватъ
въ старитѣ приказки. А преди
това почти всички деца — го-
лѣми и малки, бедни и богати
— бързаха да поставятъ срещу
Коледа обувкитѣ си подъ ко-
миня, за да имъ спустне дѣдо

Коледа желанитѣ подарѣци. Но
дѣдо Коледа обичаше децата и
следъ толкова години реши да
слѣзе пакъ между тѣхъ.

Бѣше срещу Божицъ. Мал-
китѣ деца отдавна бѣха заспали
сладъкъ сънъ съ едничката ми-
сълъ, съ какво ли ще ги зарадва
дѣдо Коледа.

Тихо, тихо се спушна дѣдо
Коледа надъ заспалия градъ и

въ мигъ спрѣ предъ единъ голъ
прозорецъ. Той мина невидимъ
стаята и съ затаенъ дѣхъ спрѣ кр-
детското легло, дето сладко спѣ
чернокодро момченце. Дѣдото се
клони надъ детето и нѣщо зашеп-
на.

— Мило момченце, азъ зная, че
си добро и послушно дете, за-
дойдохъ да ти донеса коледенъ
дарѣкъ.

Момченцето потърка съненитѣ
очички, огледа се наоколо, но ни-
що не видѣ.

— Ще ти донеса хубаво златогри-
но конче. Съ него ти ще летишъ, де-
то искашъ, дори и накрай свѣта.

— Защо ми е златогриво конче,
заговори детето съ насмѣшка. Отъ
къде ще го намѣришъ? Такива кончета
само въ приказкитѣ. Азъ искамъ
да ми подаришъ единъ малъкъ автомо-
билъ. Ще се науча да го карамъ самъ
и тогава и вѣтърътъ не ще може
да ме стигне.

— Какво е това автомобилъ?
запита очудено дѣдо Коледа.

— Охооо, да не знаешъ какъ
нѣщо е автомобилъ! — засмѣ се мо-
мченцето. И най-малкото дете може да
те обясни.

И момчето сънливо се обърна